

deres Udgifter til Børnetillæg og Forsørgertillæg. Kasser, hvis Ledighed ikke helt naar op over Normalledigheden, udelukkedes dog ikke ganske fra Tilskuddet, men skulde have Adgang til Tilskud inden for en vis Grænse og efter en faldende Skala.

Udgifterne ved Forslaget er paa Grundlag af foreløbige Tal for 1947—48 beregnet til ca. 20 Mill. Kr. Af samtlige 67 anerkendte Kasser er der kun 7, der opfylder Betingelserne for Tilskud. Naar Udgiften alligevel naar det nævnte Beløb, skyldes det, at Arbejdsmændenes Arbejdsløsheds-kasse med sine ca. 240 000 Medlemmer er blandt disse Kasser. Af de 20 Mill. Kr. falder $\frac{1}{3}$ paa Kommunerne.

Denne Tilskudsordning skulde efter Lovforslaget anvendes første Gang for Regnskabsaaret 1947—48 og kunde saaledes ikke afhjælpe de Vanskeligheder, der opstod allerede i 1946—47 som Følge af Bortfaldet af de direkte Tilskud. Det foresloges derfor, at der stilledes et Beløb paa 10 Mill. Kr. til Raadighed for de Kasser, som i det nævnte Aar har været ude for økonomiske Vanskeligheder.

En anden af de foreslaaede Ændringer gik ud paa Ydelse af *Huslejhjælp til Ikke-Forsørgere med 15 Aars Anciennitet og derover.*

„Man har“, efter hvad *Arbejdsministeren* oplyste i sin Fremsættelsestale, „fundet det rigtigt nu at udvide Huslejhjælpen til de noget ældre Ikke-Forsørgere. Saadanne Personer har ofte egen Lejlighed, og deres Forhold adskiller sig i mange Tilfælde ikke fra andre Medlemmers, Enkers o. lign., der anerkendes som Forsørgere. Det vil her navnlig dreje sig om kvindelige Medlemmer. Forslaget synes derfor at være en Retfærdighedshandling. Udgifterne ved Forslaget er ikke overordentlig store, idet de er beregnet til ca. 300 000 Kr. aarlig mod en samlet Udgift til Huslejhjælp paa ca. 16 Mill. Kr. i Forvejen. Denne Udgift falder i sin Helhed paa Statskassen.“

Maksimum for Understøttelsen, der tidligere har været to Trediedele af Lønnen, blev ved Lovanordning af 20. Marts 1945 forhøjet til fire Femtedele. Ved Loven af 31. Januar